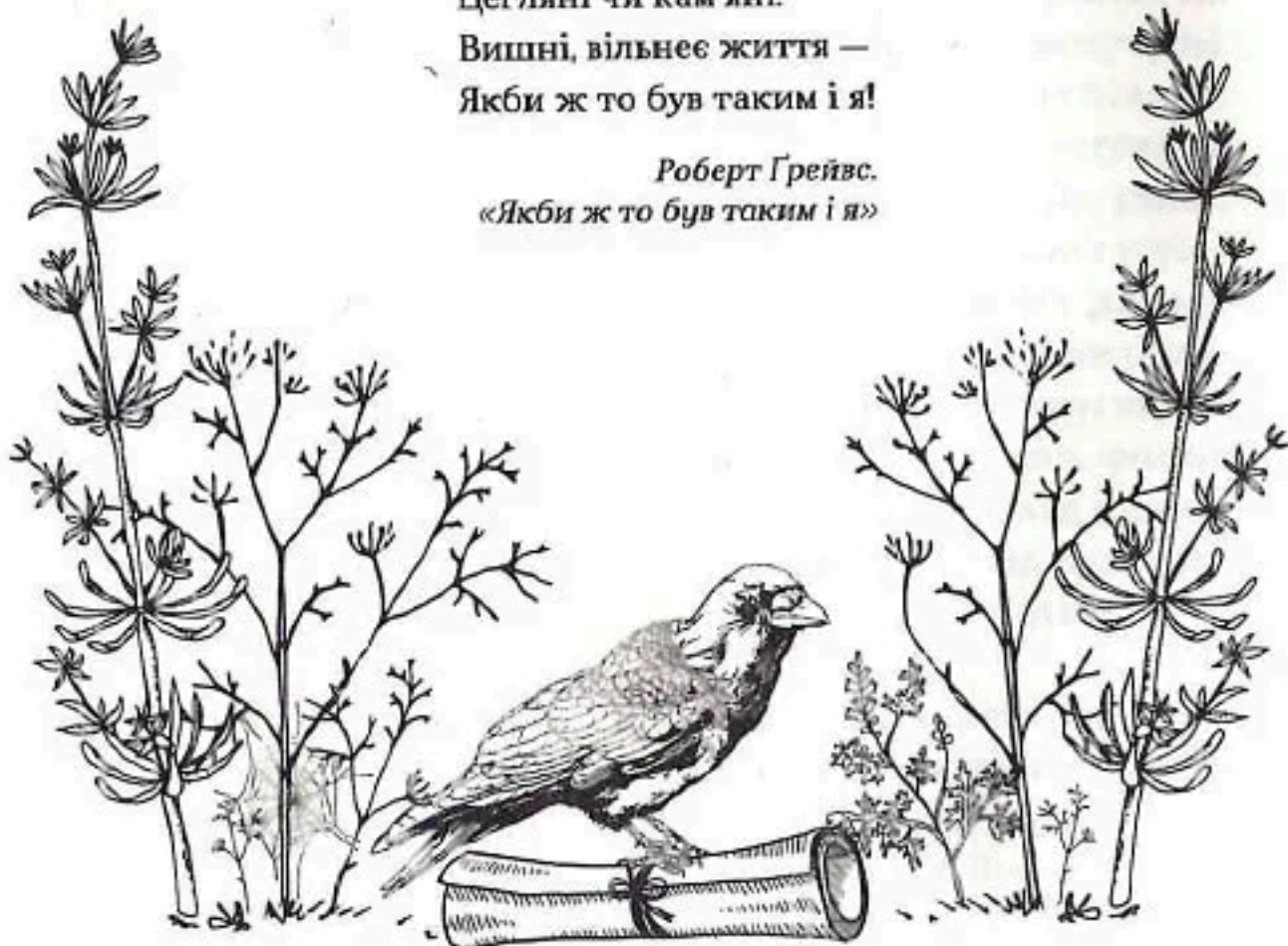

КНИГА ПЕРША

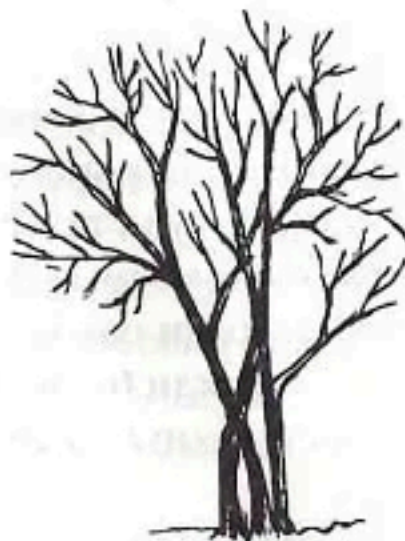
Діти фейрі все життя
Вбрані гарно, до пуття,
Завше ситі та в теплі,
Мрії справджують свої:
Злото мати без кінця,
Йти в сім років до вінця...
Є і в хлопців, і в дівчаток
Поні та овець десяток;
І хати в усіх свої,
Цегляні чи кам'яні.
Вишні, вільнеє життя —
Якби ж то був таким і я!

*Роберт Грейвс.
«Якби ж то був таким і я»*

ПРОЛОГ

— ЖА 16 —

Однієї сонної неділі по обіді перед будинком на вуличці, обабіч обсадженої деревами, завагався чоловік у довгому темному плащі. Він не припаркував автівку й не приїхав на таксі. Ніхто із сусідів не бачив, щоб він крокував тротуаром. Він просто з'явився, ніби пройшов туди між двома тіннями.

Чоловік підійшов до дверей і підняв кулак, щоб постукати.

У будинку, на килимі у вітальні, сиділа Джуд і їла рибні палички, розмоклі після мікрохвильовки й вимазані густим кетчупом. Її сестра-близнючка Терін дрімала на дивані, скрутившись калачиком довкола ковдри й запхавши пальця до перемазаного фруктовим пуншем рота. На другому ж кінці дивана їхня старша сестра Вів'єн уп'ялася очима в екран телевізора, зосередивши моторошний погляд зіниць-щілинок на мультяшному мишеняті, що тікало від мультяшного кота. Коли здавалося, ніби мишеня от-от з'їдять, вона сміялася.

Віві була не така, як інші старші сестри, але семирічні Джуд і Терін теж були не такі, як інші, бо ж мали геть однакове кудлате каштанове волосся й личка у формі сердечок. Очі та вкриті негустим хутром кінчики вух Віві були для

Джуд ненабагато дивніші за те, що вона — дзеркальне відображення іншої людини.

А якщо Джуд і помічала інколи, як діти з їхнього району уникають Віві чи як їхні батьки говорять про неї тихими, стривоженими голосами, то їй не думалося, що це важливо. Дорослі завжди були стурбовані, завжди шепотілися.

Терін позіхнула, потягнулась і притиснула щоку до коліна Віві.

Надворі сяяло сонце, обпалюючи асфальт на доріжках перед будинками. Дзижчали газонокосарки, а в басейнах на задвір'ях хлюпалися діти. Тато сховався у надвірній будівлі, де в нього була кузня. Мама готувала на кухні гамбургери. Було нудно. Було чудово.

Коли пролунав стукіт, Джуд підскочила, щоб відповісти. Вона сподівалася, що то хтось із дівчат через дорогу хоче пограти у відеоігри чи запросити її поплавати після вечері.

Високий чоловік стояв на їхньому килимку та гнівно дивився на неї згори вниз. Він, незважаючи на спеку, був одягнений у брунатний шкіряний плащ. Його черевики були підкуті сріблом і лунко задзвеніли, коли він переступив поріг. Джуд поглянула на його затінене обличчя та здригнулася.

— Мамо! — закричала вона. — Мамо-о-о-о-о-о-о! Тут хтось прийшов!

Її мати вийшла з кухні, витираючи мокрі руки об джинси. Побачивши чоловіка, вона зблідла.

— Іди до себе в кімнату, — сказала вона до Джуд страшним голосом. — *Негайно!*

— Чия то дитина? — запитав чоловік, показуючи на неї. Він мав дивний акцент. — Твоя? Його?

— Нічия, — мама й не глянула на Джуд. — Вона — нічия дитина.

Це було неправильно. Джуд і Терін були копії свого тата. Усі так казали. Вона зробила кілька кроків до сходів, але

не захотіла сидіти сама у своїй кімнаті. «Віві, — подумала Джуд. — Віві знатиме, хто цей високий чоловік. Віві знатиме, що робити».

Але Джуд була наче нездатна змусити себе рушити далі.

— Я бачив чимало неможливого, — промовив чоловік. — Бачив жолудь раніше за дуб. Бачив іскру раніше за полум'я. Але такого не бачив ніколи: щоб мертва жінка жила. Щоб дитина зродилася з нічого.

Мамі ніби відібрало мову. Її тіло тремтіло від напруження. Джуд хотілося взяти маму за руку, стиснути долоню, але їй не стало сміливості.

— Коли Бейлкін сказав мені, що я знайду тебе тут, я засумнівався в його словах, — промовив чоловік, його голос став тихішим. — Кістки земної жінки та її ненародженої дитини на згарищі мого маєтку — то було переконливо. Ти знаєш, як це — повернутися з бою й побачити свою дружину мертвою, а з нею — і свого єдиного спадкоємця? Побачити, що твоє життя обернулося на попіл?

Мама захитала головою — не так, ніби відповідала, а так, ніби намагалася струсити із себе ці слова.

Він ступив крок до неї — вона ступила крок назад. У високого чоловіка було щось негаразд із ногою. Він рухався скуто, ніби йому боліло. У передпокої освітлення відрізнялося, і Джуд бачила чудернацький зелений відтінок його шкіри та нижні зуби, що видавалися завеликими для рота.

Їй було видно, що очі в нього такі як у Віві.

— Я б ніколи не була щаслива з тобою, — сказала йому мама. — Твій світ — не для таких, як я.

Високий чоловік одну довгу мить дивився на неї й урешті промовив:

— Ти давала обітниці.

Вона задерла підборіддя.

— А тоді я зреклася їх.

Він перевів погляд на Джуд, і його обличчя посуворішало.
— Чого варта обіцянка смертної дружини? Здається, я знаю відповідь.

Мама повернулася. Вловивши материн погляд, Джуд гайнула до вітальні.

Терін досі спала. Телевізор досі був увімкнений. Вів'єн підвела напівприкриті котячі очі.

— Хто там під дверима? — запитала вона. — Я чула якусь суперечку.

— Страшний чоловік, — сказала їй Джуд, задихана, хоча майже й не бігла. Серце в неї гупало. — Нам треба піти нагору.

Джуд було байдуже, що мама сказала йти нагору тільки їй. Сама вона не піде. Віві зітхнула, встала поволі з дивана й розбудила Терін, потрусивши її. Близнючка Джуд сонно пішла за ними в коридор.

Коли вони рушили до вкритих килимом сходів, Джуд побачила, як із саду за домом надходить її батько. Його пальці стискали сокиру — майже точно викувану копію тієї, яку він вивчав у музеї в Ісландії. Тато із сокирою не був дивним видовищем. Він і його друзі полюбляли старовинну зброю й дуже багато розмовляли про «матеріальну культуру» та малювали ескізи фантастичних клинків. Дивно було те, як він тримав зброю, ніби збираючись...

Її батько замахнувся сокирою на високого чоловіка.

Він жодного разу не здійняв руки, щоб покарати Джуд чи її сестер, навіть коли вони вскакували у велику халепу. Він нікого не кривдив. Просто не кривдив.

І все ж таки. І все ж таки.

Сокира промайнула повз високого чоловіка та вгризлася в дерев'яну лиштву дверей.

Терін видала дивний високий звук, схожий на голосіння, і швидко затулила собі рота долонями.